

Telegraful Român

Organ național-bisericesc. — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Săguna
APARE SĂPTĂMÂNAL

2 ex. (Of.)
Sibiu
Asociațiunea pentru literatura română și cultura poporului român

Str. Șaguna 8
Marele Șaguna

Abonamentul:
Un an 800 Lei. — Șase luni 400 Lei. — Trei luni 200 Lei. — Pentru străinătate un an 2000 Lei. — Pentru America 1 Dolar
Abonament de sprijin 5000 Lei

Articole și corespondențe
se adresează Redacției Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori neîncercate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor
cm. 10 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător

Abonamentele și inserțiunile
se adresează Administrației ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Temeiuri pentru credință

Prin definiția ei, credința este un dar dela Dumnezeu, care însă nu prinde rădăcini și nu dă roadele mântuirii decât în sufletele deschise pentru înălțarea de sus. Dumnezeu nu forțează libertatea spirituală cu care a înzestrat creatura Sa. Grația divină nu lucrează în oameni împotriva voinței lor libere, ci în colaborare cu cei care își dau adeziunea în plină libertate. Teologii și clericii știu acest lucru și de aceea eforturile lor nu urmăresc alt scop decât acela de a dispune sufletele omenesc spre credință și spre faptele ce izvorăsc din ea. Iar tinerii studenți, care se pregătesc pentru slujirea felurilor altare ale culturii și cărora în primul rând se adresează cele ce urmează, trebuie să știe că dacă vor avea credință, toate celelalte se vor adăuga lor. Adică toată viața lor va ancora în tărâmul sigur al transcendentului, unde nu bat vânturile fluctuațiilor vieții omenești pămăntene. Ei nu trebuie să uite că s'a promis celor care vor avea credință că vor fi în stare să mute din loc munții dificultăților de orice fel și că toți cei care cred gustă încă de pe acum bucuriile viitoare promise de Dumnezeu celor care primesc să creadă în El.

Deci marea problemă este aceea a câștigării credinței, pentru cei care n'o au, a întăririi ei, acolo unde este slabă, și a sprijinirii ei, acolo unde este tare, ca să nu slăbească în lupta cu viața. De aceea îmi voi da osteneala să prezint temeiuri pentru credință din cât mai variate laturi ale culturii omenești: filosofie, știință, literatură, arte frumoase, întrebându-mă dacă aceste discipline îndepărtează pe oameni dela credință, cum se spune adesea, sau dimpotrivă conțin serioase temeiuri pentru credință.

I

Incepem cu filosofia, soră bună cu teologia, după unii; dușmana ei, după alții. Dintru început teologia și filosofia au trăit bine împreună. Ba chiar se confundau, așa cum se confundau pe acea vreme cu teologia toate produsele mai înalte ale spiritului. Cercetările sociologice mai noi au arătat cum teologia este nu numai mama filosofiei, ci a tuturor științelor și artelor, a moralei și dreptului etc. Acest fapt i-a făcut pe sociologi să-și îndrepte cu multă sâruință cercetările spre așa numitele «forme elementare ale vieții religioase», pentru a surprinde în faza lor incipientă toate formele de cultură ajunse ulterior la o mare dezvoltare. Dar, după cum unii copii își bat doica, tot asemenea filosofia și celelalte științe, mai ales în faza lor de constituire, au crezut că cel mai bun lucru pe care puteau să-l facă era să se arate nerecunosătoare față de teologie și să lovească

în ea, socotind-o piedecă de căpetenie în dezvoltarea lor. Firește, nu este locul și timpul ca să pun din nou pe rol, în ansamblul său, vechiul proces al teologiei cu filosofia și cu celelalte științe, ci numai vreau să accentuez faptul că, după începuturile de bună prietenie cu teologia, diferitele forme de cultură au avut momente de răzvrătire față de teologie și chiar față de științele apropiate, cu al căror domeniu se încălcau, neizbutind decât cu încetul să-și precizeze obiectul și metodele. Ca raurile sprintene din munți, diferitele șii se se aruncau la început năvalnice, năzbind nu numai să ducă la bun sfârșit cercetarea unui domeniu limitat, ci să rezolve pe cont propriu și problemele de căpetenie ale celorlalte științe.

Filosofia, care până în vremurile moderne îngloba toate științele, și-a făcut astfel debutul sistematic prin secolul IV înainte de Hristos, în Grecia, răzvrătindu-se împotriva credințelor religioase și urmărind, așa cum va urmări totdeauna, o explicație rațională a lumii și a vieții, independent de credința în Dumnezeu. Totuși filosofia antică, în liniile ei mari, nu este nereligioasă. Numai datorită unei exagerări se poate vorbi despre conflictul teologiei cu filosofia în lumea antică. Unele incidente care au avut totuși loc se explică mai ales prin considerații de alt ordin decât cel religios, încât aș putea spune că în antichitate numai materialismul, inițiat de Leucipp și Democrit și continuat de Epicur și Lucretiu, se poate considera ca filosofie ateistă propriu zisă. Iar în vremurile mai noi, tot materialismul, reînviat prin Gassendi și Hobbes și adus la mare înflorire în secolele XVIII și XIX, formează singurul adversar hotărât al religiei. Cu orice alt curent filosofic teologia creștină ar putea să ajungă la un armisticiu sau la o fecundă colaborare, numai cu materialismul nu. Sfinții Părinți ai Bisericii creștine, chiar atunci când erau foarte favorabili folosirii filosofiei pentru formularea, sistematizarea și apărarea adevărilor de credință, erau totuși necruțători față de materialism în general și față de epicurei în deosebi, care puneau principiul plăcerii mai presus de orice.

Dar filosofia nu se confundă cu materialismul. Nu s'a confundat nici în trecutul mai îndepărtat, nici mai ales în prezent, când numai câte un întârziat adept al acestei funeste concepții îndrăznește să pună în vitrinele librăriilor românești ediția a doua a unei introduceri în filosofie materialistă. Orice student în filosofie știe că filosofia secolului al XX-lea s'a lepădat de concepția materialistă, așa cum de pildă știința modernă s'a lepădat de «principiile ascunse» cu care medievalii explicau însușirile lucrurilor.

Filosofia deci nu se confundă cu materialismul, care nici măcar n'a rămas în matca sa filosofică, ci a ieșit

din ea, transformându-se în armă de luptă împotriva religiei. Filosofia nu se confundă nici cu opera vreunui gânditor răslet, care din cine știe ce motive ia atitudine împotriva religiei, ci filosofia trebuie considerată în marile ei curente filosofice și la cei mai de seamă gânditori ai lumii, pe care cineva, în chip plastic, i-a închipuit ca fiind așezați în vârful unei piramide. La temelia piramidei ar fi specialiștii de rând, profesioniștii filosofiei sau ai vreunei științe particulare, care n'au veleități de reformatori, nu produc nimic deosebit și trăiesc din munca adevăraților creatori în filosofie și știință. Deasupra vine o clasă ceva mai restrânsă de reprezentanți ai filosofiei și științei, care au prins ceva din disciplinele respective, dar nu atât cât să poată fi numiți stâlpii științei. Aceștia sunt plini de pretenții, reformatori veșnic nemulțumiți și nu iubesc religia. Sunt agitații, răzvrătiți, cu care nu se poate face mare lucru. Mai sus însă, este un număr mai redus de filosofi și oameni de știință, care lucrează temeinic, fără agitație și pe umerii lor stă greutatea edificiului cultural.

Dar încă mai sus decât ei stă un număr foarte restrâns de filosofi și savanți, care sunt unși cu mirul genului, în care însușirile omenești sunt actualizate până la maximum. Ei îmbrățișează cu largă lor privire întreg domeniul culturii și în mintea lor se unifică toate antinomiile. Sunt marii gânditori, marii savanți, cei care izbutesc să armonizeze în spiritul lor în chip desăvârșit religia cu filosofia, cu știința și cu toate celelalte forme ale culturii. La aceștia ne vom referi totdeauna, pe ei îi vom întreba dacă în diferitele discipline pe care le-au ilustrat sunt motive de necredință sau dimpotrivă temeiuri solide pentru credință. În filosofie mai ales — fiindcă despre ea vorbim acum — e bine să ne obișnuim a pătrunde temeinic cugetarea unui mare gânditor și prin el să ne orientăm asupra întregii filosofii. Cine a știut adâncit de pildă pe Platon și Aristotel în antichitate, pe Augustin și pe Sf. Ioan Damaschin în epoca patristică, pe Toma de Aquino în evul mediu, pe Descartes sau Kant în epoca mai nouă, are suficiente elemente pentru a judeca întreaga filosofie, privind-o de pe marile înălțimi, de unde se vede departe. De pe aceste înălțimi filosofia nu se opune credinței, ci dimpotrivă o presupune, o postulează și aduce temeiuri pentru ea.

Să ne gândim astfel la minunatele argumente pe care Platon le pune pe seama lui Socrate în favoarea tezei că lumea este guvernată de providența divină. Nici astăzi apologetica creștină n'a găsit cuvinte mai frumoase, mai convingătoare ca cele rostite de Socrate despre grija pe care Dumnezeu o poartă de lume. Să ne gândim de asemenea ce temeiuri pentru credință au scos Sfinții Părinți ai Bisericii creștine din opera celor doi corifei ai cugetării antice: Platon și Aristotel. S'a spus adesea că creștinismul, cu învățătura sa, cu dogmele sale, cu

rigoarea sa, a dat lovitura de grație cugetării antice, situându-se la antipodul său. Nu-i nimic adevărat. Cine gândește așa să observe cât platonism și cât aristotelism a intrat în operele Sfinților Părinți. Teoria Ideilor, ca adevărata realitate a lucrurilor și Dumnezeu ca Idee supremă, ca supremul Bine, spre care se îndreaptă, ca spre un punct fascinant, toate aspirațiile noastre cele mai înalte; sau teoria că Dumnezeu este Actul pur, Forma pură, ultima treaptă de desăvârșire la care se ajunge prin necontenita trecere dela materie la formă, dela potență la act, teoriile acestea — cele dintâi platonice, cele de-al doilea aristotelice — au făcut pe Sfinții Părinți ai Bisericii creștine să se gândească chiar la o revelație naturală, că adică Dumnezeu, în afară de revelația pozitivă prin Iisus Hristos, s'a descoperit lumii și sub altă formă în chip natural, inspirând unora dintre marii filosofi ai antichității înalte idei despre Dumnezeu, suflet și nemurire. Intemeiați pe acest principiu, Sfinții Părinți au imprumutat cu mâini pline ce au găsit bun la marii filosofi ai antichității, în deosebi la Platon, la care se găseau minunate argumente pentru dovedirea existenței lui Dumnezeu și pentru nemurirea sufletului. De asemenea convenea foarte mult cugetării creștine ideea platonice, după care ajungem la binele suprem, la Dumnezeu, prin purificări continue. Și cine nu știe că temeinica argumentare din cartea a VI-a a *Metafizicii* lui Aristotel, prin care se dovedea existența lui Dumnezeu pornindu-se dela existența mișcării în lume, a pătruns direct în apologetica creștină, fiind folosită în deosebi de marele scolast Toma de Aquino!

Aș lungi de sigur prea mult cele ce am de spus dacă m'aș opri la fiecare filosof în parte, pentru a descoperi la el temeiuri pentru credință. Nu pot totuși să nu amintesc și alți câțiva mari filosofi, care au avut o mare înălțare asupra cugetării și vieții creștine și la care se pot găsi puternice temeiuri pentru credință. Să ne gândim de pildă la Plotin și la plotinismul primelor veacuri creștine. Plotin avea ideea că acolo este mai multă realitate unde este mai multă unitate și că din Unul sau Nenumitul, cum ziceau misticii creștini — Marele Anonim, cum ar spune un filosof român din zilele noastre — a pornit în chip necesar o mișcare de prowersiune, luând naștere, în ordine descrescândă ca realitate și perfecțiune, mai întâi inteligența, *nous*, apoi spiritul lumii și în fine lumea materială însăși, a cărei realitate este ca și inexistentă iar perfecțiunea nulă. Acestei mișcări de prowersiune însă, spune Plotin, îi urmează o mișcare de retrowersiune, de întoarcere la lumii în Unul, prin purificări treptate. Ei bine, ideea aceasta plotiniană a hrănit mistică răsăriteană timp de veacuri și prin intermediul misteriosului Dionisie Areopagitul, de prin veacul al V-lea, a invadat întregul occident creștin.

¹⁾ Conținutul acestui articol a fost rostit, în cadrul conferințelor religioase organizate de gruparea F. O. R. S. [Frăția Ortodoxă Română Studențească] dela Universitatea „Regele Ferdinand I” din Cluj-Sibiu, în ziua de 29 Februarie 1944.

Și dacă se întâmplă ca cineva să nu aibă prea multă simpatie pentru curentele filosofice mistice — al căror ultim reprezentant de seamă poate fi numit marele cugetător francez Henri Bergson, din nefericire evreu, botezat, zice-se, în chip discret, acum câțiva ani, cu puțin înaintea morții sale — dacă, zic, cineva dintre noi nu iubește curentele filosofice mistice — foarte urât pomegrite de unii dintre profesorii noștri de filosofie — apoi îl rog să se adreseze cugetării raționaliste a secolului al XVII-lea, marelui Descartes, lui Malebranche, lui Spinoza, lui Leibniz, cugetători cari pe drept cuvânt au fost considerați, într'un anumit fel, ca apologeti creștini, deoarece fiecare dintre ei a construit câte o teodicee, câte o justificare a credinței, demonstrând cu argumente rămase celebre, existența lui Dumnezeu și nemurirea sufletului. Descartes de pildă este făuritorul a trei argumente pentru dovedirea existenței lui Dumnezeu: argumentul zis *a contingentia mentis*, argumentul scos din ideea de infinit și din necesitatea unei cauze adecvate acestei idei și argumentul care procedează aprioric, afirmând că existența este conținută în ideea de perfecțiune. Tot Descartes este cel mai de seamă susținător al dualismului ontologic în epoca modernă, adică susținător al ideii că universul și omul în deosebi conțin două principii, unul spiritual și altul material, așa cum învață și Biserica creștină. Malebranche, la rândul său, nici nu putea să creadă că este cu puțință cunoașterea lumii decât în Dumnezeu, în arhetipurile lucrurilor, care să-l strălucesc în cugetarea divină. Este faimoasa teorie a «vederii în Dumnezeu». Cât despre Spinoza și Leibniz, să mediteze oricine *Etica more geometrico demonstrata*, a celui dintâiu, sau *Teodiceea* celui de al doilea, și va vedea că acestea erau pentru credință va dobândi. Despre Kant, marele pontif al filosofiei moderne, s'a spus, e drept, că a dărâmat întreaga argumentare pentru dovedirea existenței lui Dumnezeu și că deci dela el s'a tras necredința modernă. Lucru neadevărat. Cine caută bine, va găsi la Kant puternice temeiuri pentru credință, dar nu raționale, ci volitionale și sentimentale. Kant era un filosof adânc credincios și unii interpretează întreaga sa operă prin prisma acestui profund sentiment al său. Dacă a afirmat că judecățile noastre nu sunt valabile pentru transcendent și deci nu putem demonstra rațional existența lui Dumnezeu, apoi el a dat în această privință întâietate inimii, năzuinței noastre adânci către adevăr, către perfecțiune, către fericire, năzuința ca binele să triumfe, ca răul să fie pedepsit, ca moartea să nu tragă obolul greu al uitării asupra lipsei de dreptate ce văcuște în lumea aceasta. Aici, în adâncul sufletului omenesc, a înțeles Kant să găsească temeiuri pentru credința în Dumnezeu, pentru nemurirea sufletului și viața viitoare. Ar fi prea cruntă înșelătoria și-a zis el, și prea dezolant sentimentul că celor mai adânci năzuințe ale sufletului nostru le corespunde neantul; că adică nu există adevăr absolut, nu există bine absolut, nu există frumos absolut, deși sufletul nostru le concepe și trăiește în nădejdea lor, în viața aceasta în care nimic nu este perfect. Nu, Kant nu este dărâmatul argumentelor pentru dovedirea existenței lui Dumnezeu, ci acela care le-a așezat pe alt temel.

Va spune însă poate cineva: Da, până aci toate bune, dar filosofia modernă s'a depărtat din ce în ce mai mult de Dumnezeu, afundându-se în pozitivismul și materialismul antireligios al secolului al XIX-lea. Răspund: Nu este într'un totul adevărat. Au alunecat în materialism și ireligiozitate

un număr de filosofi și mai mulți oameni de știință care se dedau și la preocupări filosofice. Dar, cu tot înțunecul metafizic răspândit de așa numita «filosofie a luminilor», cu tot evoluționismul prea atotcuprinzător al lui Spencer și cel prea năserios al lui Haeckel, în fine cu tot materialismul latent sau mărturisit al unor filosofi sau savanți din această vreme, metafizica spiritualistă nu s'a estompat cu totul și cine vrea să găsească în epoca modernă și contemporană a filosofiei temeiuri pentru credință, le poate găsi din plin nu numai în filosofia tradiționalistă, în frunte cu Victor Cousin, și cea spiritualistă, care se continuă prin Maine de Biran, Felix Ravaisson, Jules Lachelier, Emile Boutroux și alți gânditori de seamă, ci chiar și în intuiționismul și pragmatismul contemporan, în existențialismul inaugurat de danezul Kierkegaard și dus la mare desvoltare în deosebi de filosoful Heidegger, în fine în filosofia valorilor, care prin direcția sa absolutistă, în frunte cu Windelband, Rickert și Nicolai Hartmann, aduce importante servicii teologiei creștine. În filosofia valorilor, adevărul, binele și frumosul nu sunt socotite ca simple produse spirituale subiective, ci realități de sine stătătoare, ce ni se impun din afară, având o origine transcendentă și fiind unificate în valoarea supremă: sfîștenia. Existența lui Dumnezeu se impune filosofiei valorilor cu absolută stringență, ca focarul în care se între-

tae sensurile mai înalte ale acțiunilor noastre.

Ar fi de adăugat de sigur imensul folos sufletesc ce se poate scoate din însăși cugetarea creștină, din însăși filosofia creștină patristică, medievală, modernă și contemporană. Am ocolit-o înadins pe aceasta, pentru că năzuința mea este aceea de a arăta că există puternice temeiuri de credință tocmai în studiile profane, acolo unde s'ar părea că ele nu există.

Filosofia nu este deci străină de religie, nu se opune credinței. Dimpotrivă, aș putea cita multe mărturii, printre care una foarte frumoasă, a dlui Prof. I. Petrovici, cum că filosofia, departe de a te înstrăina de credință, dimpotrivă, îți deschide drumul spre ea. Oamenii Bisericii s'au temut, e drept, adesea, de filosofie, dar au alergat la serviciile ei când au avut nevoie. Filosofii s'au răzvrătit împotriva teologiei, împotriva credinței, dar dacă scoți din filosofie ceea ce i-a împrumutat credința, nu mai rămâne mare lucru din ea. Afirm aceasta cu îndrăzneală și voi da seama, dacă va fi nevoie.

(Va urma).

Diacon Dr. EM. VASILESCU

Credință și Națiune

Comunitatea Național-Creștină

(Rezumat al conferinței ținute la 20 Febr. 1944 la Universitatea din Cluj-Sibiu)

de Prof. Dr. Mihai A. Botez

A vorbi la Universitate despre Credință și Națiune, despre Comunitatea național-creștină nu înseamnă că tuși de puțin a greși; de oarece Universitatea a fost la originea ei o comunitate, o corporație, o breaslă de profesori și studenți. Și sunt indicii că Universitatea va ajunge să fie iar o comunitate-*Universitas* de odinioară!

Apoi această comunitate de profesori și studenți a fost la început o comunitate creștină.

Așa încât putem vorbi foarte liniștiți la Universitate, și mai ales la această Universitate din Sibiu-Cluj, despre Credință și Națiune și despre comunitatea național-creștină.

Se vorbește și se scrie mult, în aceste timpuri de grea cumpănă, de mari schimbări, de mari temeri și de mari îndoaie, de scăderea credinței, de lipsa credinței, de necredință.

Desigur, că puterea credinței poate — după împrejurări — să varieze; dar credința e un element constitutiv al psihicului nostru și ea atare depinde de viața normală a psihicului nostru.

Noi ne arătam credința și rostim credem la fiecare pas al vieții noastre de toate zilele. Credem în sporul lucrului nostru, credem în cuvântul aproapelui nostru, credem în viitorul copiilor noștri, în viitorul neamului nostru.

Omul de cercetare pozitivă crede în rezultatul cercetărilor lui.

Dar credința nu e numai un component al psihicului nostru personal; ci ea este un component caracteristic social, al vieții în comunitate, al vieții sociale și deci și naționale.

Ea e alături și în legătură cu: limba, datinele, cântecul, focul, portul, cu întreaga tradiție a unui popor, a unei nații!

Copii, și-o desvoltă crescând între ei tăi și ascultând serile povestirilor pline de farmec ale unei mame sau bunici dragi, care torcând, depănând sau împletind îți spun multe din ce a auzit și din ce a văzut.

Tânăr, când mintea îți cată răspunsuri la multele întrebări caracteristice tinereții, clipe neașteptate te pun în fața credinței lumii, în care trăiești.

Spre un apus de soare, pășind în bătaia unui vânt lin, plăcut, cu privirea în spre zărilor îndepărtate și simțindu-te din ce în ce mai mult una cu pământul pe care pășești; te vezi deodată oprit de sunetele trăgănate ale unui clopot, care vin dintr'un turn alb, care se ridică liniștit din deșeu verde al unor copaci bătrâni din fundul unei văi.

Pe tot întinsul văii oamenii s'au oprit din lucru și și-au îndreptat privirile spre turn și ascultă clopotul...

Și tu, tinere, ai fost oprit din mers, după cum au fost oprit din lucru oamenii din vale. Și tu și ei ascultați clopotul...

Credința, ca element component al psihicului, sufletului colectiv, social, național, e caracteristică prin actele ei, care trec din domeniul pătrunsului în domeniul nepătrunsului.

Această caracteristică a credinței nu poate constitui un motiv de a pune în discuție realitatea ei de element component psihic, sufletesc individual și social.

Credința sub diferitele ei înfățișări caracterizează sufletul național-românesc.

Și ceea ce e mai important, credința religioasă are un caracter strict național românesc.

Walther Hoffmann recunoaște în cartea sa „*Rumänien von heute*”, că religia are un caracter strict național la români.

Această legătură intimă, organică între credința religioasă creștină și viața națională românească, ne aduce în față partea a doua a conferinței: comunitatea național-creștină.

Intr'adevăr, în timpurile de grea cumpănă de azi, de care vorbeam la începutul conferinței, în care ori cât ne-am strâns mai mulți la un loc, ori cât am căuta să ne unim mai mult, tot pare că nu-i destul pentru a face față

împrejurărilor, necesitatea constituirii de societăți național creștine se pune foarte hotărât în fața minții noastre!

Se pune însă o întrebare: are poporul român, și mai cu seamă țărănul român, înclinație sufletească pentru viața de comunitate, nu-i al oare deprins să-și ducă viața de o parte, nu-i prea individualist?

În privința aceasta, țin să răspund, că țărănul nostru în trecut ca și în bună parte acum, răspundea la întrebare în numele obștei cu „*no!*”.

Apoi faptul existenței: obștei, devălmășiei, clăcii, arată că țărănul român are tradiția vieții obștești, vieții de comunitate. Cât farmec n'are expresia: obștea satului?!

Dar rugăciunea de toate zilele a Tatăl nostru. Prin ea se cere: pâinea noastră, iertarea greșelilor noastre.

Deci sufletul țărănului nostru, săteanului nostru, obârșiei noastre e pregătit de mult timp, din timpuri străvechi, din moși strămoși pentru a înțelega comunității și mai ales comunității național creștine și a duce voios și cu folos obștesc viața de comunitate.

Începând prin înțelegerea și organizarea de comunități național creștine sătești, în care să intre tot ce-i mai ales, mai priceput, mai destoinic, mai de omenie și mai cumsecade din lumea satelor, începem înțelegerea unui front intern, care — împreună cu frontul militar extern — ne va asigura liniștea pentru buna rândulală în țară, va asuma într-o măsură nebanuită conducerea țării. Și ne va asigura victoria întreagă de azi și de mâine. În aceste comunități național creștine se vor întări și desvolta în măsură tot mai mare atât puterile naționale, cât și puterile credinței.

Prin această comunitate satul își va reface legăturile lui cu trecutul, își va îndruma desvoltarea luând în seamă întreg acest trecut, ca așezare locală, ca fel de a fi al oamenilor, ca fel de a lucra și își va alege oamenii destoinici pentru: buna lui conducere, luminarea minții, ridicarea și înălțarea lui sufletească. Prin această comunitate satul va ajunge să aibă oameni statornici la toate nevoile lui și să scape de cei aduși de toate vânturile, cari stau în sat de nevoie mare și așteaptă nerăbdători și cu neastâmpăr să poată pleca.

Să ne amintim, cel puțin unii dintre noi, de preotul bătrân al satului, care păstora după atâți alții din neamul lui, care își avea așezare veche în sat și care lăsa fiului ori ginerelui „*poporul*” și-l conducea pașii noului păstor până ce căpăta încrederea, că noul păstor sufletească merge cum trebuie pe calea bună!

Comunitatea național creștină va da satului statornicia la conducere și va asigura legătura traică și înțeleaptă a trecutului cu viitorul.

Și pentru că vorbim de păstoral sufletească, de preot, e bine cred, să amintesc, că trebuie să pregătim preotul sătesc pentru împlinirea menirii lui în comunitatea național creștină alegând cele mai potrivite elemente.

De asemenea trebuie să pregătim, alegând cele mai potrivite elemente, pentru preoțimea menită pentru lucrătorii din centrele industriale, preoțimea pentru copii, preoțimea misionară.

Prin comunitatea național creștină se asigură atât propășirea credinței și se deschid drumuri nouă atât din punct de vedere național cât și din punct de vedere al credinței naționale.

Să ne gândim o clipă, că prin constituirea grupelor etnice naționale, am putea prin înțelegerea de comunități național creștine să venim în ajutorul celor mai amenințate și mai depărtate așezări românești fie ele la răsărit ori la apus, la meazăzi ori la meazănoapte.

Suntem în ajunul marilor prefaceri; dar suntem și în ajunul marilor înfăptuirii. Suntem în clipe mari istorice. Să ne pregătim și să pornim, cu toată încrederea, pe calea înfăptuirilor, ca ziua de mâine să ne găsească victorioși pe toate liniile!

„Diecezana” arădană

La începutul lumii acesteia, s'a desfășurat în Arad o solemnitate de-o semnificație deosebită: P. Sf. Episcop Dr. Andrei Magieru, ierarhul iubitor de cultură, a sfințit noile ateliere ale Tipografiei Diecezane.

Această harnică instituție de arte grafice a fost înființată în 1879, de către episcopul Ioan Mețianu, devenit ulterior mitropolit al Ardealului. În 1929, întreprinderea și-a serbat o jumătate de veac de existență, deodată cu prăznirea centenarului instalării întâiului episcop al Aradului.

Sub păstoria P. Sf. Episcop Andrei, tipografia a luat un avânt deosebit. Nu de mult ea a fost înzestrată cu o mașină rotativă, și cu patru mașini de cules [linotypuri], care tipăresc foaia eparhială „Biserica și Școala”, foaia pentru popor „Calea Mântuirii”, ziarul „Tribuna Română”, ș. a.

Cu prilejul punerii lor în funcțiune, P. Sf. Episcop Andrei a rostit o cuvântare magistrală, din care reținem cele ce urmează:

„Au trecut 65 de ani de când s'a înființat tipografia Diecezană. În 1912 s'a stabilit în locul ei propriu. Acum urmează faza înzestrării cu rotativa și 4 linotypuri. Se modernizează, și acum s'au sfințit.

De ce se sfințesc mașinile? Pentru că sufletul mașinei este muncitorul și munca lui, care se binecuvintează, deodată cu mașinile.

Între toate mașinile, tipografia stă la un loc mai de cinste, deoarece e un izvor de lumină.

Scrisul izvoarește din sufletul autorului, trece ca o salbă de mărgelă prin mâinile tipografului, apoi, în formă de carte sau ziar, e dat marelui public ca o făclie.

Tipograful nu este numai un receptor mort al scrisului, ci și sufletul lui vibrează atunci când culege; pune și el atunci o parte din ființa lui în scris. Așa că și el e un colaborator al autorului.

Din rândul tipografilor s'au ridicat oameni cari au adus mari servicii publicului, ca editori, proprietari și scriitori de gazete, cum a fost cazul lui Aurel Birăuțiu înainte de unirea cea mare din 1918.

Strămoșii ziceau: roagă-te și lucrează. Mașinăria, rotativa și chiar zețăria sunt și ele un altar, la care tipograful — care muncește cu plăcere și dă ceva din sufletul său — face un fel de rugăciune.

Tipografia noastră, Diecezana, a fost totdeauna în slujba ideilor religioase și morale, și niciodată n'a fost un mijloc de afățare la ură. Ea are patron pe Iisus Hristos, care și El — în tinerețe — a fost un muncitor.

Scrisul religios ar trebui să fie tipărit cu litere aurite pentru că ochiul cetitorului desprinde din ele rază de lumină, ce luminează sufletul.

Muncitorii tipografiei Diecezană și în trecut au fost cel mai apreciați, pentru că au considerat munca lor în slujba binelui și nu ca a unor năimiți...

De încheiere, P. S. Sa Părintele Episcop a îndemnat pe muncitori să-și împlinescă munca lor cu plăcere și atunci vor găsi în ea mângăierea pe care ți-o dă rugăciunea. Apoi a dispus ca direcțiunea tipografiei să pună în fiecare atelier icoana Mântuitorului și Crucea, care să întărească sufletele muncitorilor.

Cuvântarea P. Sf. Episcop Andrei este un elogiu al muncii creștinești.

[+]

Ordin recent, dat de guvernul țării, dispune ca toate cârciumile să se închidă de Sâmbătă seara până Duminică după sf. Liturgie. Măsură înțeleaptă și aducătoare de folos obștel.

Nu lăsa otrava svonului dușman să-ți pătrundă în casă!

Cuvântul unui ministru român

În 25 Ianuarie 1944 s'a sărbătorit patronul Facultății de teologie din București și al Internatului teologic, în istorica biserică Radu-Vodă, de către P. S. Sa Iosif Sinațul, Episcopul de Argeș, cu un sobor de 10 preoți.

Cu această ocaziune s'au ridicat cuvinte de rugăciune, de laudă, de mărturisire și de îmbărbătare.

Ne vom opri, de astădată, asupra cuvintelor de mărturisire ale dlui ministru I. Petrovici, pentru însemnătatea lor deosebită.

„Am venit cu multă plăcere, — spune dl Prof. I. Petrovici — în mijlocul acestei instituții teologice, atât pentru că în calitatea mea de ministru al culturii mă găsesc între tineri, la locul meu firesc, cât și pentru că știința teologică se află în cea mai apropiată vecinătate cu propria mea specialitate.

Cel mai apropiat vecin pentru filosofie rămâne învățământul teologic. E drept că vecinătatea depinde și de partea în care te așezi. Când te așezi la poalele disciplinei filosofice, atunci teologia care încununează întreaga cunoștință omenească, apare ca îndepărtată, dacă te ridici însă până în piscurile cunoașterii, atunci nu se poate să nu simți vecinătatea cea nemijlocită a teologiei”.

Dl prof. I. Petrovici recunoaște teologiei cununa întregii cunoștințe omenești, fiind în vecinătate apropiată cu filosofia.

Teologia și filosofia sunt cei doi munți mari ai spiritului și culturii umane. Sub zona norilor, la poalele lor, au putut fi adesea ploii și vânturi, sau supărări și certe, — dar vârfurile, vârfurile au rămas veșnic înăbite de soare.

„Teologia — continuă dl ministru — care se găsește pe un pisc și trebuie să adaug, pe cel mai înalt dintre toate, e bine ca atunci când vrea să coboare pentru a se apropia mai mult de lumea faptelor, să aibe, drept primă stație de coborât, filosofia”.

Trebuie să posezi un fond de credință adevărată și o înălțime a spiritului de analiză a întregilor cunoștințe omenești, ca să poți vedea înălțimea amănunțită a acestui pisc.

De pe acest pisc, cel ce s'a coborât prima dată, piscul fiind El, „pentru a se apropia mai mult de lumea faptelor”, — a fost Omul-Dumnezeu, Iisus Hristos, Rațiunea, Logosul întrupat — pentru că lumea să fie ridicată în mântuire. Teologia, dacă ar fi cultivată numai pentru a rămâne pe culmi, ar fi desigur într-o eroare. Păia Iisus Hristos, este adusă „către lumea faptelor”. În această coborât, e bine — spune dl I. Petrovici — să aibe drept primă stație de coborât, filosofia”.

Acest lucru este atât de imperios, încât nu ne-am putea explica anumite ramuri ale teologiei fără colaborarea filosofiei, cum ar fi de ex. catehetea, fără colaborarea pedagogiei și psihologiei, sau mistica creștină fără metafizică.

„Filosofia, armonizând laolaltă rezultatele științelor speciale, urmărește aflarea unui principiu care să ofere rațiunea explicativă a tuturor realităților date”, (Ioan Petrovici: Cercetări Filosofice, Ed. II, București 1926, p. 40).

Teologia nu e studiată totuși, numai pentru piscul cel greu al accesibilității și purității, cât și pentru viața practică a adevărului Adevărului de pe pisc la poale, pentru cei ce nu-l pot urca, a adevărului lui Iisus Hristos în lume — „ca lumea viață să albă și mai mult să aibă”. De aceea teologia a avut și va avea valoarea ei de actualitate veșnică.

„Știu că teologia a fost socotită în unele cercuri intelectuale drept o specialitate care nu e de actualitate. Dacă se ia noțiunea de actualitate în înțeles de vremelnic, atunci teologia nu e actuală. Nu e în sensul acesta, de actualitate, fiindcă e permanentă, — a fost con-

temporană multor lucruri perimate după cum va rămâne contemporană și unor lucruri viitoare, când actualitatea de azi va fi la rândul ei perimată”.

Nu cred să fi fost student teolog de față, să nu i se fi umplut sufletul de aceste cuvinte adevărate ca lumina zilei — și să nu-i fi vibrat inima la cuvintele de îndemn adresate: „Aveți tot mai menirea să faceți să progreseze sectorul vieții sufletești, care a rămas îndărăt față de progresul vieții materiale”.

„Cred că bunătatea și legile morale corespund legii metafizice a existenței. Pentru aceasta am o încredere neclintită în ele, și nu pot să admit că forțele materiale ar putea triumfa definitiv asupra forțelor morale, răsturnând supremația idealului asupra mecanismului exterior al lumii materiale”.

Acestei încredere neclintite, în triumful spiritului și izbăvirea dreptății, îi răspunde întreaga conștiință a preoților, fiindcă e credința neamului, e credința Bisericii, — și Credința e Adevărul.

Prof. Ionescu Ioan
preot în Munții Apuseni. (Blăjeni-
Plei — Hunedoara)

Deputați aleși pentru Congresul Național-Bisericesc al Mitropoliei Ardealului

La alegerile suplimentare ținute în cursul lunii Februarie 1944 au fost aleși:

1. În cercul electoral preoțesc Sibiu, P. C. Protopop-stavrofor D. Dumitru Stăniloae, rectorul Academiei Teologice din Sibiu.
2. În cercul electoral preoțesc Brașov P. C. Preot Dr. Nicolae Sînghe, adm. protopopesc în Brașov.
3. În cercul electoral preoțesc Deva P. C. Prot. Dr. Liviu Stan, profesor la Academia Teologică din Sibiu.
4. În cercul electoral mirenesc Sebeș, Dl Ioan Sandu, directorul Școlii normale din Sibiu.
5. În cercul electoral mirenesc Sighișoara, dl profesor Aurel Popa, secretar general la Ministerul Cultelor.
6. În cercul electoral Hațeg, dl Ioan Popovici, avocat în Hunedoara.

Nr. 2176—1944.

Dumineca Bolnavilor Comunicat

În 12 Martie a. c. prăznuim Dumineca Bolnavilor. În legătură cu această zi s'a creat o tradiție în Arhiepiscopia noastră.

Ținând socoteală de dispozițiile luate în trecut dispunem următoarele:

a) În săptămâna dinaintea Duminecii bolnavilor se vor organiza colecte în parohii cu ajutorul societății Reuniunea femeilor ortodoxe, pentru bolnavii din parohie.

b) Cucericii preoți vor cerceta pe cei bolnavi, îi vor mărturisi și-i vor împărtăși cu sfintele taine.

c) În Dumineca bolnavilor la sf. Liturgie se vor face rugăciuni pentru cei bolnavi și pentru ostașii răniți pe front, cu rostirea ecteniilor speciale. Se vor ține predici despre suferință și despre foloasele ei. Se va zugrăvi icoana Mântuitorului Iisus Hristos, marele doftor și mângâietorul celor doșădiți și întristați.

d) Membrele Reuniunii de femei vor duce darurile la cei bolnavi în parohii.

e) În localitățile unde sunt spitale civile sau de răniți, C. preoți se vor duce acolo, vor săvârși sfântul Maslu, vor rosti scurte cuvântări îmbărbătând pe cei în suferință.

f) Pentru jud. Sibiu o îndrumare specială: În acest județ a luat ființă

cooperativa Sănătatea Neamului. C. preoți vor da lămuriri și îndemnuri credincioșilor cu dare de mână să înscrie ca membri la cooperativă pe credincioșii săraci și cu copii mulți, plătiți pentru aceștia cotizațiile. Cel ce va fi făcut o asemenea faptă, va fi prăznuit în duhul Samaritanului milostiv Dumineca bolnavilor.

g) Oficiile protopopesci vor prezenta rapoarte depre felul cum a fost prăznuită în parohii Dumineca bolnavilor și despre roadă ce le-a adus.

Sibiu, la 1 Martie 1944.

Consiliul Arhiepiscopesc

Sărbătorirea unui venerabil protopop

Împlinind frumoasa vârstă de 80 de ani, închinată binelui bisericii și al neamului, în slujba cărora a stat timp de 50 de ani, P. C. părinte protopop Iosif Morariu al Dobrei, a cerut învinițarea ierarhului său — a I. P. Sfințitului Mitropolit Nicolae al Ardealului, — să se retragă la pensie, iar la locul său să fie înscăunat ca viitor protopop păr. Alexandru, Florea.

În fața dorinței nestrămutate a venerabilului octogenar, înaltul ierarh a învinițat cererea și dându-i arhierescă binecuvântare l-a mulțumit în termeni elogiși aduși unui prea vrednic slujitor al altarului și apostol al neamului, părintelui Iosif Morariu, care prin trecutul său de muncă, luptă și jertfă, dovedite timp de o jumătate de secol, s'a afirmat ca un asiduu stegar al ortodoxiei și al românismului.

În 24 Febr. a. c. s'a săvârșit în sf. biserică dela Dobra serviciul religios, făcut de însuși bătrânul protopop, înconjurat de soborul preoților. La acest prilej s'a înscăunat noul urmaș, păr. Al. Florea, care va avea să conducă gospodăria administrativă a protopopiatului.

După serviciul religios, o lume numeroasă de intelectuali, țărani, muncitori-mineri veniți din romanticul județ Hunedoara, s'a adunat la Casa culturală, pentru a sărbători pe veneratul părinte Morariu și a-și manifesta dragostea filiască pentru celce ni-a apărut, un șir lung de ani, biserica, școala, credința, limba și naționalitatea noastră.

Rostul sărbătoririi l-au tălmăcit apoi în grăitoare și avântate cuvinte: Prefectul județului, dl colonel Dumitrescu, Pr. Alex. Florea, dl Dr. V. Șuiagă, Ioan Candrea în numele țăranilor hunedoreni, Vlădescu, reprezentantul presei din provincie etc., — cărora le mulțumește, profund mișcat, păr. protopop Iosif Morariu, declarând că dacă vreme de 50 de ani a slujit la altarul Domnului, trebuia să spera cu dăruire în credința sa, fiindcă dacă făcea alt fel, nu era român...

Revista „Păstorul Ortodox” la 25 de ani

Clerul din Eparhia Argeșului, grupat în Societatea preoțească „Frăția”, este în sărbătoare: revista pe care o editează, „Păstorul Ortodox”, a intrat în al 25-lea an de apariție regulată.

Preocupat în primul rând de probleme de Teologie practică, de cultură și viață bisericească, „Păstorul ortodox” a fost scris de preoți și pentru preoți. Cântăreții bisericești i-au dat de asemenea tot sprijinul lor.

Față de viața bisericească din Transilvania, „Păstorul Ortodox” a dovedit statornic atențiuni speciale. E un amănunt pe care nu-l puteam trece cu vederea.

După săvârșirea din viață a Părintelui Marin D. Preoțescu, sufletul ei de până acum, revista, complet reorganizată, apare sub conducerea redacțională a Păr. Marin S. Diaconescu, unul dintre cei mai destoinici publiciști bisericești de dincolo de munți.

[+]

Prin minciuni, dușmanul turbură sufletele celor slabi

Nr. 1571/944.

Comunicat

Subsecretariatul de Stat al Cultelor, prin adresa Nr. 59871/944 roagă Consiliul nostru Arhiepiscopesc să aducă la cunoștință tuturor preoților din cuprinsul Arhiepiscopiei noastre, textul articolului unic 459 Cod. Penal, modificat prin Legea 800 din 6 Decembrie 1943, și anume:

„Art. 450 — Preotul de orice cult recunoscut de stat care celebrează un botez sau o cununie, înainte de îndeplinirea actelor și formelor cerute de legile civile, comite delictul de neregulată celebrare a botezului sau a cununiei și se pedepsește cu închisoare corecțională de la o lună la șase luni și amendă de la 10.000-25.000 lei.

„Când botezul a trebuit să se officieze fără prezentarea buletinului de declarare, sau mai înainte de declararea la oficiul de stare civilă a pruncului, din cauza sănătății acestuia, preotul care a oficiat va fi scutit de pedeapsă, dacă, în termen de trei zile dela data oficierei, va încunoștința despre aceasta primăria locului. (Legea 800 din 6 Decembrie 1943).”

Sibiul, din ședința secției bisericești, a Consiliului Arhiepiscopesc, ținută la 17 Februarie 1944.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 2120/944

Comunicat

Oficiile parohiale cari încă n'au răspuns la Ordinul circular Nr. 3756/943 al Consiliului nostru arhiepiscopesc, în cauza caselor culturale, vor răspunde în decurs de 8 zile dela apariția acestui comunicat în „Telegraful Român”.

Toate oficiile protopopești și parohiale, vor prezenta raport până la data de 25 Martie a. c. arătând programul pe care l-au înlocuit în legătură cu activitatea Casei culturale pe luna Aprilie 1944.

Sibiul, la 28 Februarie 1944.

Consiliul Arhiepiscopesc

INFORMAȚIUNI

Lecție inaugurală. Luni în 28 Febr. a. c., ora 12 și-a ținut la Facultatea de Drept a univ. Cluj-Sibiu, lecția inaugurală dl prof. Ch. Ciulei, doctor în drept al Facultății din Paris. Dsa a vorbit despre studiul dreptului roman și metoda lui. La această lecție la deschidere au participat afară de tinerimea universitară, I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae al Ardealului și alte distinse persoane din localitate, împreună cu fericii părinți, din Oravița, al noului profesor.

Cetățean de onoare. Primăria dela Iași a declarat pe luptătorul naționalist profesorul A. C. Cuza cetățean de onoare al Iașilor. Înalta distincție din străvechea capitală a Moldovei, a produs în cercurile românești de pretutindeni mare bucurie și sufletească mulțumire. În slujba de apostol al românismului timp de o jumătate de veac, profesorul A. C. Cuza s'a învrednicit de toată prețuirea și dragostea noastră Cetățenii sa de onoare este prea deplin meritată.

Băuturile alcoolice. În anul 1942—1943, conform datii de seamă a Ligii Temperației, s'au consumat în țară băuturi alcoolice și alcoolizate în cantitate de peste 553 milioane litri. În această respectabilă (vorba vine!) cantitate, locul îl ocupă vinul cu 410 milioane litri, urmează berea cu peste 100 milioane litri, apoi rachurile cu 40 milioane litri. Alcoolismul însă n'a scăzut. Combaterea lui, prin scăderea numărului cărciumelor, și chiar închiderea lor, trebuie întregită prin măsuri potrivite și stăruitoare, luate atât de societăți, cât și de guvern, pe lângă toate interesele financiare ale statului care încasează anual multe miliarde de lei din vânzarea pro-

ductelor alcoolice monopolizate, dar de altă parte pierde un însemnat număr de capital viu al cetățenilor săi.

Concurs de afișe pentru Sibiu și Păltinș. Oficiul Local de Turism, Sibiu, str. Hecht Nr. 4 deschide, cu termen de înaintarea lucrărilor până la 10 Martie 1944, un concurs de afișe de propagandă turistică pentru stațiunile Sibiu și Păltinș. Cele mai reprezentative lucrări se vor premia cu 15 mii lei, 10 mii lei, și 5 mii lei. Amănunte se pot cere Oficiului de Turism din Sibiu.

În pripă. Cetim într'un număr recent al unui mare ziar din capitală că: „După Gazeta Transilvaniei această publicație (e vorba de revista Astrei «Transilvania». Intrată în anul 75-lea an de existență) este cea mai veche în Transilvania”. — Foaia întemeiată de Șaguna, în 1853 e ceva mai veche decât organul Asociațiunii.

Liga Cehă împotriva bolșevismului, plină de elemente jidovești, nu stă indiferentă în fața primejdiei dela răsărit. De curând și-a ținut la Praga adunarea de constituire, alegându-și un comitet de conducere, unde sânt reprezentate toate ramurile vieții publice. Din Liga antibolșevică fac parte intelectuali, agricultori, muncitori, meseriași, din sate și orașe, alcătuind un front unitar împotriva bolșevismului, care își păstrează năravurile criminale.

Contra lenepilor. Se anunță din Italia, că garda republicană națională a întreprins zilele acestea razii în localitățile de petrecere, în cafenele și pe străzile Florenței, alergând după lenepi, oameni cari consum pe degeaba. Au fost reținute 200 de persoane care trebuie să lucreze acum în cadrul serviciului muncii.

Cifre de jale. O statistică oficială arată că până în Septembrie 1943 au murit de *Bombele aviației anglo-americane* 1347 preoți, călugări și călugărițe. O cifră care de atunci a crescut și crește mereu în urmă acestui nou păgânism.

STIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu.

3. *Dumineca 1-a din Păresimi, a ortodoxiei,* la 5 Martie 1944, servesc I. P. Cuv. Sa Arhimandritul Teodor Scorobet, cons. Ieronim Grovu, prot. Mihail Neagu, prof. Dr. Nicolae Terchilă și Dr. Nicolae Neaga; diaconii: Anatolie Scurtu și Nicolae Mladin. *Predică: Prof. Nic. Mladin.* La Oastea Domnului predică: *Pr. Dr. Ioan Chioariu,* dela parohia Sibiu-Inferior.

Conferință publică Duminecă în 5 Martie 1944, ora 17, în sala prefecturii județului Sibiu va vorbi decanul facultății de drept a universității Cluj-Sibiu, dl prof. Aurelian Ionașcu, despre *Dr. Ioan Rațiu* și memorandumul. Intrarea liberă.

Societatea Ortodoxă Națională a Femeilor Române, Sibiu, organizează pentru Duminecele din Postul mare un ciclu de conferințe cu concursul unor distinse personalități intelectuale din București și din localitate. Inaugurarea se face la 5 Martie, Dumineca ortodoxiei, ora 11.30, în sala prefecturii prin conferința dlui prof. Nichifor Crainic, despre *Filosofia lui Dionisie Areopagitul.* Conferința va fi încadrată în cântări religioase și patriotice, executate de corul Academiei de teologie. Înainte de conferință la ora 11, din inițiativa Societății se va oficia parastas pentru eroii neamului, vor lua parte autoritățile militare civile și școlare.

Serviciu religios. În capela Mitropolitănească, cu binecuvântarea I. P. S. Sale Mitropolitului Nicolae se slujește în fiecare *Vineri*, ora 19.30, Acatistul Maicii Domnului, cu meditație religioasă pentru studențimea, care este călduros invitată să ia parte în număr cât mai mare.

În turneu teatral Mult talentatul actor bucureștean, originar din Sibiu, dl *Mircea Acsente*, fiul maestrului cunoscut Dumitru Axente, se va opri în turneul

său teatral și în orașul Sibiu, în ziua de *Sâmbătă 11 Martie 1944.* Pe scena Teatrului municipal din acest oraș dl *Mircea Axente* va juca în plesă de Gh. Cosostăchescu „Scurt Circuit”, reprezentată în capitală de peste 100 de ori. Fac parte din trupă câțiva excelenți artiști între care amintim pe dna *Aura Fotino.* Plesă se va da la ora 4 d. a. în matineu, și seara la ora 8.30. Biletele se vând la agenția Băcilă, strada Regina Maria 57 și la casa Teatrului municipal.

Nr. 130—1944

[13] 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. I Uzinele Brașov „Astra” (armament) din protopopiatul Brașov, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în *Telegraful Român.*

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela Stat.
2. Venitele din parohie.
3. Remunerația legală pentru orele de educație religioasă-morală la Liceul Industrial de ucenici U. A. B.
4. Bani de cvarir sau locuință în natură, după cum va stabili Direcțiunea generală din București.

Indatoririle parohului:

1. Înființarea Capelei de rugăciune și apoi a Bisericii U. A. B.
2. Servicii divine de fiecare zi.
3. Conferințe cu funcționarii și muncitorii Uzinei.
4. Catehizarea ucenicilor Liceului Industrial U. A. B.

Cei care doresc să ocupe acest post, își vor înainta cererile însoțite de toate actele necesare pentru *numire.* Prea Veneratului Consiliu Arhiepiscopesc în Sibiu.

Brașov, la 10 Februarie 1944

Oficiul protopopesc al Brașovului în înțelegere cu Direcțiunea Uzinelor Astra—Brașov.

Dr. N. Stînghe
adm. prot.

„Cassa de Păstrare”

Institut de credit și economii, S. A. în Săliște

Registrul Bancar Nr. 9 din 1934

Convocare

Domnii acționari al Institutului de Credit și Economii Cassa de Păstrare, S. A. în Săliște, sunt invitați a participa la a

LIX-a Adunare generală ordinară

în ziua de *Luni 10 Aprilie 1944, ora 4 p. m.,* în Sala festivă a Școlii Primare din Săliște.

Adunarea generală ordinară va fi legal constituită, dacă conform art. 20 al statutelor vor fi prezenți acționarii, cari conform dispozițiilor Codului Comerțului în vigoare reprezintă jumătate din capital.

În cazul când la Adunarea generală ordinară, dln 10 Aprilie 1944, nu se vor prezenta acționari în număr suficient, în virtutea art. 214 al Codului Comercial în vigoare, convocăm fără altă înștiințare a doua Adunare generală ordinară, cu aceeași ordine de zi, pe ziua de *Marți 18 Aprilie 1944, ora 4 p. m.* în același local.

ORDINEA DE ZI:

1. Deschiderea și constituirea adunării generale ordinare;
2. Darea de seamă a Consiliului de Administrație, Bilanțul și Contul Profit și Pierdere pe anul 1943 și raportul Consiliului de Censori;
3. Descărcarea Consiliului de Administrație și a Consiliului de Censori;
4. Stabilirea remunerației pentru Consiliul de Censori pe anul 1944;
5. Fixarea prețului marcelor de prezență;

6. *Întregirea Consiliului de Administrație cu un administrator;*

7. *Alegerea Consiliului de Censori.* Domnii acționari care doresc să participe la Adunarea generală ordinară, în persoană sau prin plenipotență, vor depune acțiunile și procurile timbrate, la casieria Institutului în Săliște, la Banca „Albina” în Sibiu și Sucursalele ei, sau la „Banca Centrală” pentru Industrie și Comerț, Cluj-Turda și Sucursalele ei, cel mult până *Marți 11 April a. c. ora 12.*

Pentru a doua Adunare generală ordinară, sunt valabile depuse acțiunile până la *4 April a. c.* și se mai pot depune altele până la data de *12 Aprilie 1944, ora 12.*

Adunarea generală ordinară a doua poate aduce hotărâri valide fără considerare la numărul acționarilor prezenți și la capitalul reprezentat.

Săliște, la 7 Februarie 1944.

Consiliul de administrație

Grefa Tribunalului Sibiu, Secția I.

Extras

Conform art. 39 din legea persoanelor juridice.

Prin sentința civilă a acestui Tribunal Nr. 71—1944 din 11 Februarie 1944, admitându-se cererea Societății române de înmormântare din Sibiu, recunoscută ca persoană juridică și înscrisă în registrul special al acestui Tribunal, pentru aprobarea noilor statute adoptate în adunarea generală din 1 August 1943, s'a făcut mențiunea cuvenită în registrul special și s'a înscris noul comitet de conducere ales în aceiași adunare generală precum urmează:

Director-președinte: Timotei Popovici, profesor; Secretar: Ștefan Duca; Casieri: Nicolae Cristu, membri: Emilian Cioran, Dr. Ioan Chioariu, Dr. Nicolae Petra, Ioan Barbu, Ioan Arsin, Petru Marian.

Cenzori: Romul Perian; Cndid Popa; Ioan Marcu. Cenzori supleanți: Nicolae Cismașiu; Emanoil Băcilă; Ilie Dragomir, toți cetățeni români din Sibiu.

Prim-gref, FMIL PASCU

Dos. Nr 553—1927
(18 1—1)

Citiți și răspândiți

Revista Teologică

Organ pentru știința și viața bisericească. Apare lunar, sub patronajul I. P. Sf. Mitropolit NICOLAE al Ardealului. Redacția și Administrația: Sibiu, Academia teologică „Andreiană”. Director: Prof. Dr. Grigorie T. Marcu. Abonament anual, Lei 900.

Anunțuri și reclame

Cel mai răspândit ziar care poate fi întrebuințat pentru anunțuri și reclame în cercurile preoțești din Ardeal, este

Telegraful Român

Anunțuri și reclame se primesc la Administrația ziarului, în Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45.

Citiți, și sprijiniți răspândiți ziarul

Telegraful Român

Acolo departe, față în față cu inamicul se bat cu dăruire, copii, frații, părinții noștri. Să nu le slăbim rezistența făcând să circule minciunile lansate de inamic.